Pregaria.cat

Entrada

Vestits de dol

Per MartaF el dj., 05/11/2026 - 08:00

Amb el cor encongit pel dolor de tantes persones que han perdut la vida a l'accident ferroviari d'Urda, escric la pregària ecològica d'avui i no em surten les paraules perquè toca parlar d'un altre tema tan difícil com aquest. S'han complert dos anys de la dana del País Valencià i és un aniversari tenyit per un dol que ens ha travessat a tots per dins. Qualsevol catàstrofe ens agermana i ens fa pensar que nosaltres en podríem haver estat les víctimes i això ens afeixuga davant de totes les famílies que han quedat trencades i desfetes. Fa dos anys que els nostres germans del sud reclamen justícia i exigeixen unes responsabilitats polítiques que no han arribat, mentre encara ploren perquè el cercle del dol costa molt de tancar.

La nostra pregària cristiana ens demana viure amb la mística dels ulls oberts i això és fer de la nostra pregària un acte de compromís i resistència davant de l'apatia. El teòleg alemany Johann Baptist Metz es pregunta: «Què passaria si tots els cristians del món s'atrevissin a fer l'experiment missioner de la compassió? No seria un exemple de *missió mundial*?». La pregària no pot ser un lament buit ni conformista ni tampoc un instrument de submissió sinó que és un camí d'esperança, on Jesús posa l'empatia pel dolor aliè al centre de tot. Déu és amor, però també és justícia i d'aquí, la mística de la compassió que ens empeny a estar alerta per no caure en l'oblit de l'altre. Ara bé, el nostre present esclavitzat per un sistema econòmic que ha entronitzat l'individualisme i l'ha convertit en un rei absolut que no mira, que no hi veu, que no hi sent més enllà d'un mateix, ens té acorralats entre la cultura de la superficialitat i l'avenç imparable d'una tecnologia alienant. Però tornem a les víctimes, als qui les ploren, als qui cerquen trobar la pau enmig de tanta incertesa i de tantes preguntes que encara ningú no ha contestat.

El desastre ecològic i humà de la magnitud de la dana del País Valencià ens convida a replantejar-nos les nostres lògiques de domini amb la terra, on hem edificat i construït a cor què vols sense atendre a raons. Després de tants desastres naturals, com també ho van ser els aiguats del mes d'octubre passat, per què continuem sense escoltar la natura? L'amor a l'altre també és un amor al planeta que ens acull i a totes les meravelles que ens envolten però, si hipòcrites de nosaltres, persistim a fer veure que no passa res, estem condemnats a enfonsar-nos per sempre més en el fang.

(Imatge: Marta Finazzi)